

Sygn. akt: X C 547/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 października 2020 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu X Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	<i>SSR Stanisław Sadowski</i>
Protokolant:	<i>starszy sekretarz sądowy Paweł Sosnowski</i>

po rozpoznaniu w dniu 6 października 2020 r. w Toruniu

sprawy z powództwa **B. W. i K. W.**

przeciwko **Towarzystwo (...) SA w W.**

o zapłatę

orzeka:

I. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) SA w W. na rzecz powodów B. W. i K. W. solidarnie kwotę 4 691,15 zł (słownie: cztery tysiące sześćset dziewięćdziesiąt jeden złotych piętnaście groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot:

– 4 391,15 zł od dnia 8 grudnia 2016r.,

– 300 zł od dnia 4 stycznia 2017r.,

o dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powodów solidarnie kwotę 1 517 zł (słownie: tysiąc pięćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje pobrać od pozwanego Towarzystwa (...) SA w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Toruniu kwotę 927,93 zł (słownie: dziewięćset dwadzieścia siedem złotych i dziewięćdziesiąt trzy grosze) tytułem zwrotu kosztów postępowania dowodowego.

Sygn. akt X C 547/17

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 13 października 2020 r.

Pozwem z 16 lutego 2017 r. (data prezentaty sądowej) powodowie K. W. i B. W. domagali się zasądzenia od pozwanego Towarzystwa (...) w W. kwoty 4.691,15 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 4.391,15 zł od dnia 8 grudnia 2016 roku do dnia zapłaty i kwoty 300,00 zł od dnia 4 stycznia 2017 roku do dnia zapłaty. Nadto

powodowie wnosili o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu, powodowie wskazali, że w wyniku zdarzenia komunikacyjnego z dnia 25 października 2016 r., uszkodzeniu uległ pojazd marki A. (...) o nr rej. (...) należący do K. W. i B. W., którzy posiadali z pozwanym umowę autocasco. Pozwany przeprowadził postępowanie likwidacyjne i wypłacił odszkodowanie w łącznej wysokości 13.853,53 zł brutto, które zdaniem powodów zostało wyliczone niezgodnie z treścią Ogólnych Warunków Ubezpieczenia AC (dalej „OWU”). Na zlecenie powodów sporządzona została kalkulacja, z której wynika że koszty naprawy pojazdu winny wynosić 18.244,68 zł brutto. Pozwem w niniejszej sprawie powód domaga się pozostałej części odszkodowania w kwocie 4.391,15 zł oraz zwrotu kosztów sporządzenia prywatnej ekspertyzy w wysokości 300,00 zł.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu. W uzasadnieniu swojego stanowiska wskazał, że kwestionuje wysokość żądanej przez powodów kwoty tytułem odszkodowania za uszkodzenia pojazdu bowiem zostało wyliczone zgodnie z OWU AC Standard oraz polisą. Pozwany wskazał, iż zgodnie z § 15 OWU w razie częściowego uszkodzenia pojazdu, wysokość odszkodowania wyliczana jest w oparciu o wycenę kosztów naprawy pojazdu. Podstawą wyceny jest koszt robocizny ustalony w niniejszej sprawie o średnią stawkę za roboczogodzinę na podstawie stawek stosowanych przez warsztaty naprawcze poza (...) z terenu województwa, naprawcze normy czasowe określone przez producenta pojazdu, uwzględnione w poszczególnych systemach, koszt części zamiennych w wysokości cen podanych w aktualnych polskich wydaniach systemów A. lub E. z zastrzeżeniem, że wycena kosztu części zamiennych dokonywana na podstawie cen części zalecanych przez producenta pojazdu lub importera skorygowana przez współczynnik w wysokości 0,6 wynikający z uwzględnienia zamienników oraz zastosowania procentowego pomniejszenia wartości części – w niniejszej sprawie 40 %. Pozwany podkreślił, iż dokonał rozliczenia szkody w sposób prawidłowy i w zgodzie z łączącą go z poszkodowanymi umową. Zakwestionował także konieczność ponoszenia wydatku związanego z prywatną ekspertyzą.

Wobec treści art. 505⁷ k.p.c. niniejsza sprawa podlegała rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym, jednakże z uwagi na fakt, że rozstrzygnięcie sprawy wymagało wiadomości specjalnych Sąd postanowił rozpoznać sprawę z pominięciem przepisów o postępowaniu uproszczonym.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 25 października 2016 r. doszło do uszkodzenia pojazdu marki A. (...) o nr rej. (...), którego właścicielami w częściach równych są powodowie. Poszkodowani posiadali zawartą w dniu 7 czerwca 2016 r. z Towarzystwem (...) w W. dobrowolną umowę ubezpieczenia (AC) w wariantcie standard. Do umowy miały zastosowanie postanowienia Ogólnych Warunków Ubezpieczenia Autocasco (dalej jako „OWU”). Szkada została zgłoszona pozwanemu, który zakwalifikował ją jako częściową, nadając jej nr (...) -01.

Bezsporne, (nadto dowody: polisa nr (...) – k. 5-6; Ogólne Warunki Ubezpieczenia AC Standard – k. 7-10; akta szkody – k.72-188)

Pozwany Towarzystwo (...) w W. na podstawie sporządzonego przez siebie kosztorysu naprawy A. przyznał odszkodowanie w kwocie 10.837,87 zł brutto, na podstawie oględzin w oparciu o wycenę kosztów naprawy pojazdu zgodnie z § 15 OWU. Decyzję w przedmiocie przyznania odszkodowania wydano w dniu 23 listopada 2016 roku.

(dowody: decyzja pozwanego z dnia 23 listopada 2016 r. – k. 144-145; kalkulacja naprawy nr (...) -01 – k. 145-148)

Na zlecenie powodów Centrum Likwidacji S. (...) w dniu 5 grudnia 2016 r. sporządził prywatną opinię na okoliczność wysokości szkody w przedmiotowym pojeździe, zgodnie z którą ustalono, że koszt naprawy przedmiotowego pojazdu opiewa na wysokość 18.244,68 zł brutto. Za sporządzenie prywatnej opinii Centrum Likwidacji S. (...) wystawiło w dniu 8 grudnia 2016 r. powódce fakturę VAT na kwotę 300,00 zł brutto.

(dowody: kalkulacja naprawy nr 02/12/2016 – k. 15-18v; faktura nr (...) – k. 23)

Pismem z dnia 23 grudnia 2016 r. skierowanym do pozwanego, zawierającym prywatny kosztorys, powodowie wnieśli o zamianę dotychczasowej decyzji i dopłatę do odszkodowania kwoty 7.706,81 zł w terminie 7 dni od daty odebrania wezwania.

(dowody: wezwanie do zapłaty – k. 26-26v)

Decyzją dnia 1 lutego 2017 r. pozwany przyznał dopłatę do odszkodowania w wysokości 3.015,66 zł.

(dowody: pismo z dnia 1 lutego 2017 r. – k. 25)

Koszt naprawy uszkodzeń pojazdu marki A. (...) o nr rej (...) powstałych w wyniku zdarzenia z dnia 25 października 2016 r., w warsztacie nieautoryzowanym, z zastosowaniem nowych, oryginalnych części zamiennych, pochodzących z dystrybucji producenta pojazdu wynosił 19.888,00 zł.

Wysokość szkody określono przy wykorzystaniu systemu A. przy zastosowaniu S. 100 zł za roboczogodzinę netto oraz cen oryginalnych części zamiennych potrąconych o 40 %, zgodnie z zasadami określonymi w § 15 OWU, zatem kwota należnego odszkodowania winna wynosić 14.381,18 zł.

W dacie szkody do pojazdu powodów dostępne były zamienniki błotnika przedniego lewego oraz zestawu kleju szyby bocznej. Koszt naprawy z zastosowaniem współczynnika 0,6 dla części oryginalnych posiadających zamienniki w dacie szkody wynosi 18.492,90 zł. Natomiast jedyną częścią jakości Q, jaka jest wyszczególniona w raporcie optymalizacji, jest lewy reflektor, lecz pomimo zamieszczenia w raporcie optymalizacji, zamiennik nie był dostępny w dacie szkody.

(dowody: opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego mgr inż. S. D. wraz z załącznikami – k. 199-217; opinia uzupełniająca biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego mgr inż. S. D. wraz z załącznikami – k. 244-255; ustna opinia uzupełniająca biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego mgr inż. S. D. na rozprawie w dniu 6 października 2020 r. – k. 300-300v)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie złożonych przez strony dokumentów, a także w oparciu o akta szkody, które uznano za wiarygodne i które nie zostały podważone oraz w oparciu o opinię biegłego i uzupełniającą opinię biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego mgr inż. S. D..

Opinia biegłego sporządzona została w sposób fachowy, rzetelny i bezstronny. Biegły precyzyjnie i jednoznacznie wyjaśnił zagadnienia istotne dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, tj. na okoliczność wysokości kosztów naprawy pojazdu z uwzględnieniem postanowień łączącej poszkodowanych i pozwanego umowy ubezpieczenia (OWU AC Standard). Wskazał, iż koszt naprawy uszkodzeń pojazdu marki A. (...) o nr rej (...) powstałych w wyniku zdarzenia z dnia 25 października 2016 r., w warsztacie nieautoryzowanym, z zastosowaniem nowych, oryginalnych części zamiennych, pochodzących z dystrybucji producenta pojazdu wynosił 19.888,00 zł. Natomiast wysokość szkody określono przy wykorzystaniu systemu A. przy zastosowaniu S. 100 zł za roboczogodzinę netto oraz cen oryginalnych części zamiennych potrąconych o 40 %, zgodnie z zasadami określonymi w § 15 OWU, zatem kwota należnego odszkodowania winna wynosić 14.381,18 zł. Do opinii sobie strony wniosły zastrzeżenia, do których biegły odniósł się w sposób wyczerpujący i przekonujący do zarzutów stron wskazując, że w dacie szkody do pojazdu powodów dostępne były zamienniki błotnika przedniego lewego oraz zestawu kleju szyby bocznej. Koszt naprawy z zastosowaniem współczynnika 0,6 dla części oryginalnych posiadających zamienniki w dacie szkody wynosi 18.492,90 zł. Natomiast jedyną częścią jakości Q, jaka jest wyszczególniona w raporcie optymalizacji, jest lewy reflektor, lecz pomimo zamieszczenia w raporcie optymalizacji, nie był on dostępny w dacie szkody. Na rozprawie w dniu 6 października 2020 r., biegły wskazał, iż współczynnik 0,6 ma zastosowanie do wszystkich części zamiennych. Sąd uznał, że opinia biegłego w sposób wiarygodny określa koszty naprawy pojazdu marki A. (...) o nr rej (...) powstałych w wyniku zdarzenia z dnia 25 października 2016 r., z uwzględnieniem postanowień łączącej poszkodowanych i pozwanego umowy ubezpieczenia

(OWU AC Standard) na kwotę 18.492,90 zł. Należy podkreślić, iż strony nie kwestionowały opinii uzupełniającej biegłego.

Strony nie spierały się w niniejszej sprawie co do odpowiedzialności pozwanego, ani okoliczności zdarzenia z dnia 25 października 2016 roku. Spór w sprawie skupiał się na ustaleniu wysokości należnego odszkodowania.

Powód wywodził swoje roszczenie z zawartej przez ubezpieczonych K. W. i B. W. z pozwanym Towarzystwem (...) w W. umowy ubezpieczenia pojazdu marki A. (...).

Na wstępie wskazać należy, że przez umowę ubezpieczenia (dot. autocasco) ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Świadczenie ubezpieczyciela polega w szczególności na zapłacie przy ubezpieczeniu majątkowym - określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku (art. 805 § 1 i § 2 k.c.). Suma ubezpieczenia ustalona w umowie stanowi górną granicę odpowiedzialności ubezpieczyciela, jeżeli nie umówiono się inaczej (art. 824. § 1. k.c.).

Konieczną przesłanką powstania odpowiedzialności odszkodowawczej (art. 361 § 1 k.c.) jest związek przyczynowy. Brak przyczynowości powoduje, że nawet zakwalifikowanie określonego zachowania, jako bezprawnego i zawinonego oraz ustalenie faktu poniesienia szkody nie może prowadzić do uznania odpowiedzialności za szkodę. Zgodnie z ogólną regułą rozkładu ciężaru dowodu wyrażoną w art. 6 k.c. wykazanie przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej, w tym udowodnienie istnienia szkody polegającej na utracie korzyści i jej związku przyczynowego ze zdarzeniem sprawczym należy do poszkodowanego. Okoliczność czy strona wywiązała się ze swojego obowiązku udowodnienia faktów, z których wywodzi skutki prawne nie należy do materii objętej dyspozycją art. 6 k.c., ale podlega ocenie na gruncie przepisów prawa procesowego, w tym odnoszącego się do inicjatywy dowodowej stron art. 232 k.p.c. Ciężar dowodu obciąża osobę, która z określonego faktu wywodzi skutki prawne niezależnie od tego czy może ona przedstawić określone dowody. Nie jest bowiem wykluczona sytuacja, że na jednej stronie będzie spoczywał ciężar dowodu, a druga strona będzie zobowiązana dowód ten dostarczyć, co wprost wynika z art. 233 § 2 k.p.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2011 r., II PK 173/10; wyrok SR Gdańsk – Północ w Gdańsku z dnia 15.12.2009r., sygn. akt V GC 1318/09). Tym samym, powodowie zobowiązani byli do wykazania wysokości szkody, a pozwany do udowodnienia zasadności jej obniżenia.

W niniejszej sprawie poszkodowani bezspornie ponieśli szkodę w swoim majątku, ponieważ na skutek kolizji drogowej pojazd poszkodowanych marki A. (...) chroniony ubezpieczeniem AC przez pozwanego uległ uszkodzeniu. Biorąc pod uwagę fakt, iż ubezpieczyciel ocenił szkodę jako częściową, z punktu widzenia ekonomicznego i technologicznego naprawa pojazdu była konieczna.

W przedmiotowej sprawie ustalenie wysokości kosztów naprawy powinno się odbyć z zastosowaniem postanowień Ogólnych Warunków Ubezpieczenia Autocasco. Strony nie kwestionowały powyższego.

Skoro zatem poszkodowani zawarli umowę ubezpieczenia w tzw. wariantcie standard, słusznie podnosiła strona pozwana, iż zastosowanie do szkody częściowej winien znaleźć § 15 OWU, zgodnie z którym w razie częściowego uszkodzenia pojazdu, wysokość odszkodowania wyliczana jest w oparciu o wycenę kosztów naprawy pojazdu. Podstawą wyceny jest koszt robocizny ustalony w niniejszej sprawie o średnią stawkę za roboczogodzinę na podstawie stawek stosowanych przez warsztaty naprawcze poza (...) z terenu województwa, naprawcze normy czasowe określone przez producenta pojazdu, uwzględnione w poszczególnych systemach, koszt części zamiennych w wysokości cen podanych w aktualnych polskich wydaniach systemów A. lub E. z zastrzeżeniem, że wycena kosztu części zamiennych dokonywana na podstawie cen części zalecanych przez producenta pojazdu lub importera skorygowana współczynnikiem w wysokości 0,6 wynikający z uwzględnienia zamienników oraz zastosowania procentowego pomniejszenia wartości części – w niniejszej sprawie 40 %.

Ustalenie wysokości kosztów naprawy zgodnie z OWU wymagało specjalistycznej wiedzy, w związku z czym Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego na okoliczność wysokości szkody w pojeździe marki A. (...)

w wyniku zdarzenia z dnia 25 października 2015 r. tj. kosztu naprawy uszkodzeń pojazdu, przywrócenia go do stanu poprzedniego obliczonej według zasad wynikających z polisy oraz Ogólnych Warunków Ubezpieczenia obowiązujących dla polisy autocasco. Biegły sporządził opinię w całości wyczerpującą tezę dowodową. Ustalił zgodnie z OWU koszt naprawy uszkodzeń pojazdu marki A. (...) o nr rej (...) powstałych w wyniku zdarzenia z dnia 25 października 2016 r., w warsztacie nieautoryzowanym, z zastosowaniem współczynnika 0,6 dla części oryginalnych posiadających zamienniki w dacie szkody wynosi 18.492,90 zł. Natomiast jedyną częścią jakości Q, jaka jest wyszczególniona w raporcie optymalizacji, jest lewy reflektor, lecz pomimo zamieszczenia w raporcie optymalizacji, nie był on dostępny w dacie szkody. Biegły ustalił także stawki za roboczogodzinę w oparciu o przebadanie rynku lokalnego uwzględniającego także stawki stosowane w (...). Sąd nie znalazł podstaw do uznania sprzeczności opinii w tym zakresie z OWU. Sąd przyjął ustalenia biegłego w całości, bowiem jako podmiot nieposiadający wiadomości specjalnych odpowiadających kwalifikacjom biegłego ocenia opinię zgodnie z zasadami logicznego myślenia i wiedzy powszechnej. Wszystkie wyjaśnienia poczynione przez biegłego, Sąd uznał za jasne, spójne, logiczne i znajdujące poparcie w zgromadzonym materiale dowodowym. Opinia pisemna nie była niekompletna. Opinia uzupełniająca natomiast pozwalała rozjaśnić wątpliwości. Sąd także nie uznał, by wiedza biegłego powołanego do niniejszej sprawy była niekompletna bądź niewystarczająca. Należy uznać, że okoliczności zakresu odpowiedzialności za szkodę zostały dostatecznie wyjaśnione.

Powodowie dochodzili również od pozwanego zapłaty kwoty 300 zł tytułem zwrotu kosztów wyceny naprawy przez rzeczoznawcę samochodowego działającego na ich zlecenie. W niniejszej sprawie powodowie ponieśli koszty prywatnej ekspertyzy. Kosztorys naprawy został sporządzony przez prywatny podmiot na zlecenie powodów. W przedmiotowej sprawie roszczenie o zwrot kosztów związanych z wykonaniem prywatnej ekspertyzy, które stosownie do okoliczności sprawy może być składnikiem odszkodowania, przysługuje poszkodowanemu od zakładu ubezpieczeń z tytułu z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów. W niniejszej sprawie to poszkodowana poniosła koszty sporządzenia opinii. Należy mieć przy tym na uwadze, iż poszkodowani nie mają orientacji w kwestiach dotyczących naprawy samochodu, są laikami w tej dziedzinie i nie zajmują się zawodowo oceną ryzyka i szacowaniem strat. Przez ten pryzmat należy więc oceniać także niezbędność sporządzenia prywatnej opinii do efektywnego dochodzenia odszkodowania. Mając to na względzie należy stwierdzić, że koszt sporządzenia prywatnej opinii w sprawie był: niezbędny, celowy, konieczny, racjonalny i ekonomicznie uzasadniony w dochodzeniu odszkodowania. Zatem należało uwzględnić koszt sporządzenia prywatnej opinii.

Podsumowując powyższe, powództwo w zakresie dopłaty odszkodowania za naprawę samochodu zasługiwało na uwzględnienie w całości, wobec czego na mocy przywołanych wyżej przepisów prawa należało zasądzić od pozwanego Towarzystwa (...) w W. solidarnie na rzecz powodów, mając na uwadze art. 321 k.p.c., kwotę 4.691,15 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 4.391,15 zł od dnia 8 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 300 zł od dnia 4 stycznia 2017 r. do dnia zapłaty. W przedmiocie odsetek Sąd orzekł zgodnie z żądaniem stosownie art. 481 § 1 k.c. oraz art. 817 § 1 k.c. Pozwany w tej części powództwa nie kwestionował.

O kosztach procesu orzeczono w punkcie II sentencji wyroku, zgodnie z art. 98 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. Pierwszy z tych przepisów stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. W niniejszej sprawie powodowie są stroną wygrywającą postępowanie, więc to pozwany winien zwrócić im poniesione przez nich koszty procesu.

Brakującą część wynagrodzenia biegłego wypłacono tymczasowo ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Toruniu. Dlatego też na podstawie art. 113 ust. 1 u.k.s.c. w punkcie III sentencji wyroku nakazano pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Toruniu kwotę 927,93 zł tytułem tymczasowo wyłożonych ze Skarbu Państwa wydatków postępowania.